

A tisztítótűzről (6.)

- Most igen ismert személy maga, Mária főleg Németországban és Ausztriában, de egész Európában is, az előadásai és a könyve révén. De eleinte igen rejtetten élt. Hogyan történt, hogy az emberek egyik napról a másikra felismerték, hogy a tapasztalata hiteles?

- Amikor a lelkek kérték, hogy értesítem a családjukat, hogy tegyenek jóvá egy helytelen tettet, látták, hogy amit mondok, az igaz.

Mária itt több tanúságtételt mesélt el, nem lehet mindet elmondani, de több ízben jöttek hozzá lelkek azzal: menj el a családomhoz ebbe vagy abba a faluba – ő nem ismerte azt a falut –, mondd meg apámnak, a fiamnak, a testvéremnek, adjon vissza egy adott birtokot, egy összeget, amelyet én helytelen úton szereztem meg, és kiszabadulok a purgatóriumból, ha azt a vagyontárgyat visszaadták. És Mária minden részletet megkapott: milyen földről, milyen összegről volt szó, s a családok megdöbbenek, hogy ismeri mindezeket a részleteket, mert sokszor még ők maguk sem tudtak arról, hogy azokat a javakat a rokonuk nem igaz úton szerezte. És ebből kifolyólag kezdett Mária igen ismertté válni.

- Mária, az Egyház hivatalosan elismeri ezt a karizmát, amelyet maga gyakorol a szenvedő lelkek körében és azok körében, akiket apostolkodása érint?

- A püspököm azt mondta, hogy amíg nincs teológiai hiba, folytatnom kell. Ő egyetért. A plébánosom, aki egyben a lelkiatyám, szintén megerősíti ezeket.

- Talán indiszkrét leszek, de maga annyit tett a szenvedő lelkekért, hogy amikor majd meghal, bizonyára lelkek ezrei fogják majd égbe kísérni, bizonyára nem kell átmennie a purgatóriumon úgy képzelem.

- Ó, én nem hiszem, hogy purgatórium nélkül megyek a mennybe, mert én több világosságot, több ismeretet kaptam, és a hibáim súlyosabbak. De mégis remélem. Hogy a lelkek segítenek majd felmenni a mennybe.

- Bizonyára. És örül, hogy ez a karizmája van Mária? Vagy nyomasztó és nehéz a számára ez a sok kérdés a lelkektől?

- Nem, nem panaszkodom a nehézségre, mert tudom, hogy sokat segíthetek, sok léleknek segíthetek, és örömmel teszem.

- Mária köszönöm mindazok nevében, akik hallgatnak minket, ezt a nagyon szép tanúságtételt és a válaszokat a kérdésekre, de hozzáfűznék egy utolsót: lenne olyan jó két szóban elmesélni az életét?

- Jó.

- Egész kiskoromban zárdába akartam lépni, de mama azt mondta, várjam meg, míg 20 éves leszek. Nem akartam férjhez menni. Mama sokat beszélt nekem a szenvedő lelkekről és már az iskolában sokat segítettek nekem ezek a lelkek. Azt mondtam magamban, mindent meg kell tennem értük. Iskola után gondoltam, zárdába lépek. Visszamentem a Jézus Szíve nővérekhez, de ők azt mondták túl gyenge az egészségem ahhoz, hogy ott maradjak náluk. Gyerekkoromban volt egy tüdő- és mellhártyagyulladásom. A főnöknő megerősítette szerzetesi hivatásomat, de azt tanácsolták, lépjek egy könnyebb rendbe, és várjak pár évet. Én főleg egy zárt rendet szerettem volna és azonnal. De két újabb kísérlet után ugyanaz volt az eredmény: túl gyenge az egészségem. Akkor úgy gondoltam, hogy az Úrnak nem az a szándéka velem, hogy zárdába lépjek. Sokat szenvedtem lelkileg, azt gondoltam: az Úr nem mutatta meg nekem, mit akar tőlem. Egészen addig, amíg 25 éves koromban rám bízta ezt a feladatot, a szenvedő lelkekért. Nyolc évig váratott. Odahaza nyolcan voltunk gyerekek, a gazdaságban dolgoztak 15 éves koruktól fogva, de én elmentem Németországba egy paraszthoz szolgálni. Aztán én is itt dolgoztam a gazdaságban, Sonntagnban. És 25 éves koromtól kezdve, mikor kezdtek jönni a lelkek és sokat kellett szenvednem értük, sokkal jobban vagyok fizikailag.

Valóban öröm látni egy ilyen életet, egy egészen odaadott életet, amelynek minden órája, perce, másodperce súllyal bír az örökkévalóság szempontjából nem csak saját maga számára, hanem oly sok lélek számára, ismert vagy ismeretlen lelkek számára, akiket így segített, hogy kiszabaduljanak a purgatóriumból. Van egy javaslatom valamennyi hallgatómhoz: elhatározhatnánk, hogy senki közülünk ne kerüljön majd a purgatóriumba. És ez lehetséges. Minden a kezünkben van, hogy ezt elérjük. Eszembe jut Keresztes Szent János egy mondása: Isten Gondviselése mindig gondoskodik egy életben a szükséges tisztulásról ahhoz, hogy a halál pillanatában egyenest az égbe mehessünk. A Gondviselés elég nehézséget, megpróbáltatást mér ránk életünk során, elég szenvedést, betegséget ahhoz, hogy mindez a tisztulás elegendő legyen ahhoz, hogy egyenest az égbe jussunk halálunk óráján. És miért nem ez történik? Mert mi fellázadunk, nem fogadjuk szeretettel és hálával a megpróbáltatás ajándékát, és vétkezünk lázadással, azzal, hogy nem nyugszunk bele Isten akaratába. Tehát kérjük Istentől azt a kegyelmet, hogy mindent megragadjunk valóban azért, hogy halálunk napján tisztaságban és szépségben ragyogva lásson minket. Természetesen, ha ezt elhatározzuk, nem mondom, hogy az út könnyű lesz, az Úr sose ígérte azt, hogy az Út könnyű lesz, nem ígért könnyűséget, de az utat békében járhatjuk, és boldog út lesz. Az Úr velünk lesz. És főleg azt szeretném most hangsúlyozni, hogy használjuk ki azt az időt, ami még hátra van számunkra a Földön. Ezt az időt, amely olyan értékes, amelynek folyamán még módunk van növekedni a szeretetben.

Növekedni a szeretetben annyit jelent, növekedni a jövődő dicsőségben és szépségben, amelyet nekünk, szántak. Minden percben növekedhetünk még a szeretetben, mert a szenvedő lelkeknek már nincs erre lehetőségük. Maguk az agyalok is irigylik tőlünk ezt a lehetőséget, hogy növekedhetünk minden percben a szeretetben, amikor a Földön vagyunk. És minden szeretetből fakadó cselekedet, amelyet felajánlunk az Úrnak, minden kis lemondás, minden kis böjt, minden kis önmegtágadás, minden kis küzdelem a hajlamaink ellen, minden kis megbocsátás az ellenségeinknek, minden apróság, amit így felajánlhatunk, később ékszer, dísz lesz a számunkra, valóságos kincs az Örökkévalóságra. Akkor hát ragadjunk meg minden alkalmat, hogy olyan szépek legyünk, amilyenek Isten már most kíván minket előre tudásában. Ha teljes fényben látnánk egy tisztuló lélek szépségét, sírnánk örömmünkben, bámulatunkban, olyan szép. Egy emberi lélek pompázatos Isten szemében, ezért kívánja Isten, hogy teljesen tiszták legyünk, és nem azért leszünk tiszták, mert büntelenek leszünk, hanem mert megbántuk a bűneinket és aláztosak leszünk.

Látják ez egészen más. A szentek nem büntelen emberek. Ők azok, akik felkelnek, és mindig bocsánatot kérnek bűneikért. Ez egészen más. Tehát ragadjunk meg mi is mindazt a csodálatos lehetőséget, amelyet Isten ad nekünk, hogy segítsük a lelkeket, akik még várnak arra, hogy birtokolják Istent, és szenvednek e miatt a késedelem miatt, szenvednek ez előtt a csodálatos Isten előtt, akit már egy kicsit láttak és egész szívükből vágyódnak.

És ne felejtjük, hogy a gyermekek imájának hatalma van Isten szíve felett. Tanítsuk meg hát őket imádkozni. Azt mondtam egyszer egy kislánynak, most beszélni fogok neked a szenvedő lelkekről. Imádkozz a lelkekért, a családtagjaidért, a barátaidért, akik már meghaltak. Akarsz-e elmenni Jézushoz imádkozni értük? Akkor a kislány Jézushoz ment és öt perc múlva visszajött.

- Mit kértél az Úrtól?

- Azt kértem az Úrtól, hogy szabadítsa meg az összes lelket a purgatóriumból.

És ettől összeomlottam, mert én kicsinyes voltam a kéréssel, de a kislány rögtön megértette, mit kell kérni. És a gyerekeknek valóban megvan ehhez az érzékük. És igen nagy hatalmuk van Isten szíve felett.

A nyugdíjasok, akiknek sokszor elég szabad idejük van, ha gyakran járnának misére, minden nap, micsoda kincset gyűjthetnének nemcsak saját maguknak, hanem halottaik és lelkek ezrei számára. Ha tudnánk, mit ér egyetlen 'szentmise' mennyi gazdagságot

pazarolhatunk el tudatlanságból, közönyből vagy egyszerűen lustaságból! Holott kezünkben van a hatalom, hogy megmentjük testvéreinket magával az Üdvözítővel, Jézussal, Megváltónkkal. (vége)

(TCS XXV/2.)